

Cenjeni skupe!

Kao najstariji član Saveta Fondacije ZAVIČAJNA KUĆA, pozdravljam Vas i želim da se prijatno osećate na predstojećoj svečanosti. A povod je zaista lep - dodela godišnje nagrade Fondacije PRIZNANJE ZA ČESTITOST.

Danas je za mene zadovoljstvo, pa i radost, neću da budem banalan i da upotrebim reč "čast", da sam u društvu sa takvim ljudima, kao što ste svi Vi ovde, a naročito da upoznam dobitnike ovih zasluženih priznanja - PRIZNANJA ZA ČESTITOST. Divno zvuči ime za nagradu, jer čestitost je za mene najveća vrlina, to je više od reči humanost, u tom pojmu je sažeta sva lepota, dobrotu, red, požrtvovanje, tolerancija, prijateljstvo, empatija i poštenje koje treba da krasi svakog čoveka i svaku zajednicu.

Da je tako - a nije - bio bi svaki pojedinac, pa i društvo, srećniji, napredniji i bogatiji. Čestitost - to je divna srpska reč, zaista jedna od lepših. Kod nas je ona malo u upotrebi, nema često povoda za nju, ali nažalost ni u dobrom delu sveta. Svuda manje - više vlada sve suprotno od nabrojanih pojmova.

Kod nas se često uporebljava reč „tolerancija“. Tolerancija nije adekvatna reč za ovu našu nagradu. Tolerancija znači trpeti nešto ili nekog pored sebe, voljno ili nevoljno, progledati mu kroz prste, razumeti i oprostiti. Pitam se zašto se u novije vreme tolerancija shvata i kao suživot dve različitosti pa i različitih nacija? Takav, suživot različitosti treba da je normalna pojava kod svih čestitih ljudi i normalnih zajednica. Takav suživot postojao je u dobra vremena svuda kod nas, u Vojvodini, Bosni i Hercegovini i u drugim krajevima. Primeri su brojni.

Srećan sam da ću upoznati današnje laureate, čestitam im od sveg srca i izražavam žaljenje i duboko poštovanje za delo Lasla Totha, kojeg, nažalost, više nema među nama.

Svi mi, ovde prisutni, smo iz kategorije čestitosti, Vi ste ljudi koji vole, koji razmišljaju, jer svako zlo dolazi iz nerazmišljanja. Hvala Vam i za podršku ovoj aktivnosti Fondacije ZAVIČAJNA KUĆA.